

Empresa i Entorn Econòmic

PEC 1

Exercici 1.1

El càlcul de l'IPC és una mitjana de preus ponderada per certs pesos. Si el pes de la ponderació del aliments és baix i, en canvi, el pes dels productes tecnològics és alt, una baixada en els preus de productes tecnològics i una pujada molt grans dels preus dels aliments només significaria una petita pujada de l'IPC. En aquest cas comprovem con l'IPC és una mitjana i de vegades no és representatiu de l'anomenat “cost de la vida”.

Exercici 1.2

Segons diversos informes de l'INEM i d'empreses de treball temporal el perfil de l'aturat a Espanya és una persona d'entre 30 a 45 anys (un 40% del total d'aturats), d'entre 25 a 30 anys (un 27%) i els joves d'entre 16 a 25 (aproximadament un 26%). Acostumen a estar al sector construcció, serveis o indústria.

La lectura que jo faig i que coincideix bastant amb opinions que he llegit és que una bona part de les persones dedicades al sector construcció han perdut la feina i que al sector serveis a passat alguna cosa similar. Això és degut a la famosa “bombolla immobiliària” provocada per la construcció desenfrenada i la concessió per part dels bancs de crèdit a molta gent a la vegada que una frenada del turisme degut al preu del petroli i a la crisi a la resta del món.

Bona part de la gent aturada no té estudis o té estudis bàsics, quasi el 45%, mentre que el universitaris només representen el 17%. Això ja ens deixa entreveure que les persones que tenen una edat passada els 30 anys i no tenen estudis difícilment es formaran, cosa que portarà a que trobin feina amb molta dificultat.

A tot això li podem afegir molts més problemes com la immigració, impulsada per la construcció, que ara es troba sense absolutament cap tipus de treball ni formació i passant a formar part del gruix d'aturats. A més tenim que Espanya és un dels països amb més economia submergida, amb el que això significa: menys diners per l'estat, poques prestacions socials pels aturats i una mà d'obra que prefereix estar aturada alhora que treballar il·legalment.

Per concloure cal dir que Espanya ha destinat pocs diners al

finançament de tecnologies pròpies i exportables a la resta de països, un exemple n'és la construcció de generadors eòlics i solars. Aquests sectors són els que "tiren del carro" en períodes de necessitat, ja que el turisme o la construcció no ho faran i la indústria amb mà d'obra barata s'ha mogut cap a països amb una població més empobrida. Espanya va ser un país de mà d'obra barata fa uns anys i ara que ha deixat de ser-ho intenta competir amb els productes de fora (Xina per exemple), però el problema radica en que no es pot competir des del punt de vista de preus, sinó de qualitat, que novament recau en la investigació i desenvolupament.

Crec que queda prou clar que la crisi econòmica no ha fet res més que deixar al descobert els nostres errors del passat, ja que els problemes ja hi eren i la crisi només els ha revelat amb més intensitat.

Exercici 1.3

Extret de: <http://www.idescat.cat/treball/epa?tc=4&cd=7.1.01&dt=20071&lang=es&x=2&y=4>

La població inactiva per trimestres és: 2.260, 2.264, 2.242, 2.250.

La població inactiva és aquella que no té treball però tampoc n'està buscant. En general els col·lectius més nombrosos són: els jubilats, les dones que no treballen (per cuidar els fills) i els estudiants. S'estima utilitzant la EPA (Enquesta de Població Activa).

Exercici 1.4

Xina fa por als països Europeus per molts motius. Deixant de banda els motius polítics i els "marrons" que tenen entre mans, Xina és un país amb mà d'obra molt barata i una política de creixement molt ràpid.

Això provoca una gran competència amb els països europeus, que no poden fer front a uns costos de producció tan baixos. En aquest sentit part de la producció ha afectat a molts països dedicats a la producció de matèries primeres o indústria, ja que les empreses s'han desplaçat cap allà per a poder vendre a menor cost.

El que s'ha de fer per competir amb aquests països és competir en àrees que no puguin imitar. Exemples d'això serien la tecnologia (difícilment desenvolupable en un país que es dedica a la producció de béns de consum quasi exclusivament), els productes minoritaris (productes que es produeixen en poques quantitats) que no reportarien grans beneficis per aquests països, productes nacionals que només es produeixen en alguns punts geogràfics (el vi, per exemple), etc.

El que està clar és que els aranzels i impostos diversos fan que només es fabriquin aquells productes amb un marge de benefici molt gran i que es venguin en grans quantitats. Productes que no compleixin aquests requisits n'hi ha molts.

Xina doncs no és una amenaça, ja que s'hi pot competir, i alhora és una oportunitat ja que permet fabricar a poc cost i això ajuda a tot el món en general (segurament als seus propis ciutadans no).

Exercici 1.5

Es defineix deflació com a caiguda dels preus. Això pot semblar bo: que baixin els preus i així podem comprar més coses, ben al contrari que la inflació, que augmenta els preus i ens resta poder adquisitiu. Bé doncs el cert és que una deflació és dolenta, no per si mateixa potser, sinó per que és incontrolable, un cop entrem en deflació és difícil d'aturar.

En el moment en que s'entra en deflació succeeix que la població baixa el consum (la demanda de béns) ja que les expectatives són que els preus continuaran baixant i no té sentit comprar una cosa ara sabent que després serà més barata.

En el moment que el preu disminueix per sota del cost, ja no té sentit vendre, cosa que provoca atur i, de forma circular, una reducció de la demanda.

Això provoca una disminució dels sous, ja que la gent ven a la vegada que compra. A més a més els béns com ara una casa o béns d'inversió són els més perjudicats. Per exemple: una persona compra una casa per un preu i en poc temps el seu sou disminuirà de manera que no podrà pagar-ne la hipoteca. En el cas de les inversions similar: ningú està disposat a invertir diners si sap que perdran el seu valor ràpidament.

Exercici 1.6

Extret de: <http://serviciosweb.meh.es/apps/dgpe/default.aspx>

La taxa d'inflació interanual és de 0.8%.

La taxa d'inflació subjacent interanual és de 0.3%.

La taxa d'atur del 19.4%.

La taxa de creixement és de -5.3%.

Exercici 1.6bis

Si augmentem el preu de "a", donat que pot ser substituït per "b" (més barat) la gent comprarà "b" i per tant augmentarà la demanda de "b".

Exercici 1.7

La llei de rendiments decreixents diu que la producció és decreixent si només augmenta el treball. Si tots els factors (T, K, L, e^y) augmenten de forma proporcional no es compleix, ja que augmenta de forma escalada.

Exercici 1.8

Sempre tenim països “rics” que produeixen béns amb un valor afegit molt alt i inverteixen diners en el desenvolupament i països pobres que produeixen béns de consum i productes manufacturats a baix preu. Però què passarà el dia que aquests països es “tornin rics”? La nostra economia depèn de països més pobres i mà d'obra barata, com canviarà el món el dia que tots siguem iguals?